

"Metafizica Semnului Fiarei" - Un comentariu -

Luni, 26 martie 2007

Gili Cârstea

Adventist Review a publicat recent un articol scris de Clifford Goldstein (The Metaphysics of the „Mark”), în care autorul explică bisericii că nimic important nu se va întâmpla în poporul lui Dumnezeu până la Semnul Fiarei:

„În ciuda tuturor planurilor noastre bine intenționate pentru redeșteptare și misiune, în biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu se vor schimba prea multe. Vom continua să avem creșteri fenomenale în anumite locuri, în timp ce în altele ne vom târî anevoios, împotmoliți în ideologii aberante și ciorovăieli distrugătoare. Putem vorbi despre redeșteptare și unitate până se stafidește luna, nu se va schimba mare lucru. Nu mare lucru, adică, până la criza sabat-duminică...

„Într-o dimineață ne vom trezi, și scenariul despre care am vorbit, pe care l-am predicat și despre care am avertizat lumea pentru mai bine de 150 de ani va rânji la noi cu dinți de oțel. Și când se va întâmpla acest lucru, totul se va schimba printre noi; totul.”

Clifford Goldstein este complet eronat la acest subiect, deși cât se poate de sincer. Din turnul lui de veghe plasat la înălțimea Conferinței Generale, el observă starea bisericii, constată ineficiența tuturor planurilor „strategice” organizate de administrație, remarcă zvârcolirile unor colegi de a aduce redeșteptarea și reforma, dar toate acestea nu reușesc să schimbe mare lucru în biserică. Și trage concluzia disperată că, până la Semnul Fiarei, nimic semnificativ nu se va petrece în biserică.

Adevărul este exact pe dos. Dacă este ceva important, semnificativ, real, vital, care trebuie să se întâmple în biserică, timpul este fără discuție înainte de Semnul Fiarei și nu după, iar motivul este unul cât se poate de simplu: În momentul Decretului Duminical, socotelile sunt deja încheiate în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Pentru ei ușa harului este deja închisă, în timp ce ușa se deschide pentru lume.

Voi face o scurtă enumerare a evenimentelor care au loc în biserică înainte de Semnul Fiarei, și să vedem dacă ele pot fi trecute în categoria „nu mare lucru”:

- Are loc o cernere masivă, produsă de solia Martorului Credincios. În timp ce unii recunosc mustrarea Domnului, și primesc cu bucurie solia neprihănirii lui Hristos, cei mai

mulți vor considera descrierea Martorului ca fiind exagerată, greșit interpretată sau chiar nepotrivită.

- Are loc Ziua Ispășirii pentru cei vii, ștergerea păcatelor și unirea cu natura divină, iar acest eveniment este piatra unghiulară a întregului plan de mântuire, lucrarea finală a Marelui nostru Preot și împlinirea legământului cel veșnic profetizat de Ieremia.

- Ziua Ispășirii antrenează un alt mare eveniment al încheierii lucrării, și anume Ploaia Târzie, o revărsare fără precedent a Duhului Sfânt asupra copiilor lui Dumnezeu care au participat la Ziua Ispășirii, la „nuntă.” Scopul acestei revărsări masive este de a-i pregăti, de a-i împuternici să prezinte bisericii slava neprihănirii lui Hristos locuind în trup omenesc, iar apoi să ofere lumii Marea Strigare, punând în conflict slava lui Dumnezeu cu bezna Babilonului spiritual.

Este adevărat, aceste lucrări nu sunt însoțite de tam-tamul infantil pe care ni l-am imaginat noi ani de zile. Ele se petrec în liniște, fără constrângeri emoționale sau șocuri spirituale. În expresia „vânturile pământului sunt ținute,” din Apocalips 7, trebuie înțeles că lucrurile sunt menținute într-o oarecare stare de normalitate, necesară ultimei lucrări a planului de mântuire: punerea „pecetei” pe fruntea „slujitorilor Dumnezeului nostru.”

Decretul Duminical este o reacție a lui Satana la aceste lucrări fenomenale petrecute în poporul lui Dumnezeu, și nicidecum un șoc pentru declanșarea lor, așa cum propune fratele Goldstein. Când Semnul Fiarei ajunge să fie impus omenirii, slujitorii lui Dumnezeu au primit deja pe fruntea lor „pecetea” Dumnezeului nostru, așa că nimic important nu se mai întâmplă în viața lor. Restul bisericii, o mare majoritate, se va trezi alături de lume, simpatizând cu ideile ei și identificându-se cu planurile ei de a ridica o societate mai bună, mai justă, mai „umană” pe acest pământ.

Este adevărat, Satana a încercat să contracareze aceste monumentale lucrări ale lui Dumnezeu în biserică, iscând tot felul de redeșteptări false și reforme superficiale. Dar el va recurge la Semnul Fiarei doar constrâns de faptul că a apărut un grup de credincioși capabili să răstoarne planurile lui de glorie la care a adunat întreaga lume.

Prin urmare, nu Semnul Fiarei declanșează Ziua Ispășirii, Ploaia Târzie și Marea Strigare, ci exact invers. Enervat la culme că nu a reușit să împiedice aceste lucrări divine prin amăgire, diavolul recurge acum la amenințarea cu moartea, prin impunerea Decretului Duminical.

Ei bine, în acest moment al istoriei, tot ce era important să se întâmple în biserică, s-a întâmplat. De acum, sub luminile reflectoarelor apar consecințele unei lucrări gata încheiate, și anume un popor cu care s-a realizat legământul cel veșnic, „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.” Prin urmare, orice speranțe în „metafizica” promițătoare a Semnului Fiarei se vor dovedi deșarte pentru membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Și când scenariul pe care l-am predicat ani de zile „va rânji la noi cu dinți de oțel,” marea masă a membrilor acestei biserici va constata cu disperare că ușa corăbiei este închisă, iar ei sunt în afara ei. De ce? Pentru că și-au pus speranțele în metafizica Semnului Fiarei spre a-i trezi la realitatea înaltei lor chemări.

Nu am dorit, prin aceste clarificări, să batjocoresc speranțele naive ale unui savant adventist. Clifford Goldstein este aproape nevinovat la acest subiect. El a venit în acest popor la începutul anilor 80, când criza Noului Teologiu făcea ravagii în doctrina bisericii despre sanctuar. Din anii 50 doctrina fusese limitată la scheletul profetic al celor 2300 de seri și dimineți, iar acum și acesta era scuturat din temelii de elucubrațiile fordiste primite cu un entuziasm straniu în mediul academic adventist. În acest sistem otrăvit, cum putea un evreu convertit să perceapă glorioasa doctrină adventistă despre sanctuar, cu ștergerea păcatului în marea zi a Ispășirii Finale? Noi toți suntem vinovați pentru poziția pe care o exprimă el aici, deoarece am dat cu piciorul soliei care ne-ar fi așezat pe stânca veacurilor. Redacția revistei noastre drapel ar trebui să-i ceară scuze lui Clifford Goldstein pentru deșertul teologic în care îi cere să se învâртеască inutil, în așteptarea Semnului Fiarei.

Și când ne vom trezi într-o dimineață cu Decretul Duminical publicat pe prima pagină a ziarelor, sau în RSS-ul favorit, nimic important nu se va mai schimba în biserică; nimic.

Până atunci?

Totul. Absolut tot ce era important.